

— Госпожо, каза стрѣлочникътъ, началникътъ на трена иска да ви поговори.

— Моля ви извинете, госпожа Фоксова, намираме се въ голѣмо затруднение. Машинистътъ ни припадна отъ апоплексия (дамла), не може да управлява вече локомотива и азъ моля вашия мжжъ да закара трена до столицата. Зная, че е боленъ, но...

— Той толкова е боленъ, господине, че не може глава да дигне, възрази Силвия.

— Що е станало? съ мжка запита Фоксовъ отъ постелята.

Всички за единъ мигъ млъкнаха, сетиъ бързо надникнаха въ спалнята на болника.

— Господинъ Фоксовъ, много ми е жално да искамъ отъ единъ боленъ да стане отъ постелката, за да се покачи на машината, почна началникътъ на трена, но ние спрѣхме тука, дѣто — за зла честь — нѣма другъ машинистъ. Между това не можемъ никакъ да чакаме, защото въ трена има народни прѣдставители, които се викатъ отъ правителството много бързо по важни държавни работи. Не можемъ да губимъ нито минутка и, ако ти закаршъ трена до столицата, ще получишъ хубава награда.

Фоксовъ се издигна на лакти, ала отново падна на кревата, треперайки отъ слабостъ. Слѣдъ една секунда той пакъ се съвзе.

— Не мога се покачи на локомотива, господинъ началникъ, азъ много съмъ боленъ и слабъ, съ скръбъ произнесе Фоксовъ. Ако да не ми се въртѣше толкова свѣтъ и, ако нозѣтъ ми що годъ държаха . . .

Гласътъ му се изгуби. Той тури ржката си на челото и сетиъ сериозно погледа жена си. Всички си обърнаха по негова погледъ къмъ младата не-